

Odešla paní Jaroslava Štarhová Ezzatová

(27. 7. 1937 Hradec Králové – 25. 4. 2019 Káhira)

Jaromír Krejčí

Jaroslava Štarhová Ezzatová byla za sovětské okupace v srpnu 1968 v Praze. Spolu s duchovním Václavem Kadeřávkem se jako upřímná vlastenka rozhodla vylézt až na nejvyšší dosažitelné místo na lešení kolem právě opravovaného kostela sv. Mikuláše a tam, nad Staroměstským náměstím plným sovětských vojáků, tanků a obrněných vozidel, vyvěsit československou vlajku!

Vystudovala na pražské konzervatoři hru na klavír a její výuce se také věnovala. Na počátku 60. let poznala o dvacet let staršího egyptského inženýra Naguiba Ezzata. V roce 1962 se přestěhovali do Káhiry, byla přitom donucena se vzdát svého občanství a to egyptské získala až za dva roky. Po narození dvou synů pracovala v programovém oddělení pro klasickou hudbu egyptského rozhlasu a televize. Poté 32 let vyučovala na jazykové škole a stala se zástupkyní ředitele. I po odchodu do důchodu zůstala velmi aktivní; byla nadšenou návštěvnicí koncertů, operních představení, výstav i přednášek, které v Káhiře pořádá ČEgÚ FF UK. Přátelství s Miroslavem Vernerem také stálo za tím, že nám po dobu několika let během našich expedic významně pomáhala.

Útulný byt paní Jarky v káhirské čtvrti Héliopolis byl prodchnutý hudbou a uměním, byl místem povídání o Lanškrouně a okolí, kde v mládí vyrůstala, o jejím dlouhém a nelehkém životě. Paní Jarka však nesnázím čelila svojí veselou, přátelskou povahou, nikdy neváhala nabídnout svoji pomoc. Byla také skvělou kuchařkou, její mediteránní, odlehčená verze svíčkové byla nedostižitelná.

Když jsem s paní Jarkou naposled telefonicky mluvil, popisovala mi své zdravotní neduhy. Zněla i přesto optimisticky, říkala mi, že se nemocem nechce poddat a že celé dny zpívá, nejvíce melodie z Beethovenovy 7. symfonie. Domluvili jsme si další návštěvu. Bohužel, tři dny před smluveným datem zemřela.

Čest její památce.

Foto: soukromý archiv Jaroslavy Štarhové Ezzatové a Samíra Ezzata; archiv ČEgÚ; Štěpán Macháček